

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Karla Šimky a Mgr. Evy Šonkové v právní věci žalobce: **S. T.**, zastoupený JUDr. Janem Juračkou, advokátem se sídlem Tovární 7, Znojmo, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, Praha 5, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 1. 2019, č. j. X, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 22. 6. 2020, č. j. 33 Ad 5/2019 – 80,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Včasně podanou kasační stížností brojí žalobce, jako stěžovatel, proti shora označenému rozsudku (dále jen „napadený rozsudek“) Krajského soudu v Brně (dále jen „městský soud“), jehož výrokem I. byla zamítnuta jeho žaloba proti shora označenému rozhodnutí žalované (dále jen „rozhodnutí žalované“), přičemž výrokem II. bylo rozhodnuto o nákladech řízení o žalobě tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

[2] Rozhodnutím žalované byly zamítnuty námitky proti rozhodnutí žalované ze dne 5. 11. 2018, č. j. X (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Tímto rozhodnutím žalovaná zamítla stěžovatelovu žádost o zvýšení (změnu výše) invalidního důchodu z důvodu zhoršení zdravotního stavu podle § 41 odst. 3 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém

pojištění, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZDP“), a pro nesplnění podmínek § 39 odst. 2 písm. c) tohoto zákona s přihlédnutím k čl. 46 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 883/2004 ze dne 29. dubna 2004, o koordinaci systémů sociálního zabezpečení (dále jen „nařízení č. 883/2004“). Stěžovateli nadále náleží invalidní důchod pro invaliditu druhého stupně. Prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno na základě posudku Okresní správy sociálního zabezpečení Znojmo (dále jen „OSSZ“) ze dne 2. 10. 2018 (dále jen „posudek“), podle něhož z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu poklesla stěžovatelova pracovní schopnost o 50%. Invalidita přitom vznikla dne 3. 10. 2017.

[3] Krajský soud v odůvodnění napadeného rozsudku nejprve rekapituloval obsah správního spisu. První zjišťovací řízení o přiznání invalidního důchodu bylo zahájeno na žádost ze dne 4. 12. 2017. V tomto řízení byl vypracován posudek OSSZ Znojmo ze dne 25. 1. 2018, na základě něhož byl den vzniku invalidity stanoven ke dni 3. 10. 2017. Na základě toho bylo vydáno rozhodnutí žalované ze dne 17. 5. 2018 o přiznání invalidního důchodu pro invaliditu II. stupně. Stěžovateli posléze vznikl nárok na starobní důchod, jenž mu byl přiznán na základě rozhodnutí ze dne 28. 1. 2019 o přiznání dílčího starobního důchodu, a to ode dne 15. 10. 2018. K předmětnému řízení o zvýšení invalidního důchodu se váže žádost o změnu výše invalidního důchodu ze dne 8. 8. 2018. V řízení byl vypracován posudek OSSZ ve Znojmě ze dne 2. 10. 2018; posouzení byl stěžovatel přítomen. Rozhodující příčinou invalidity bylo stanoveno postižení uvedené v kapitole XIII., odd. A položka 1c přílohy vyhlášky Ministerstva práce a sociálních věcí č. 359/2009 Sb., kterou se stanoví procentní míry poklesu pracovní schopnosti a náležitosti posudku o invaliditě a upravuje posuzování pracovní schopnosti pro účely invalidity (vyhláška o posuzování invalidity), v rozhodném znění (dále jen „vyhláška o posuzování invalidity“), s poklesem pracovní schopnosti 50 %. Datum vzniku invalidity bylo tímto posudkem stanoveno ke dni 3. 10. 2017.

[4] Krajský soud nechal v soudním řízení vypracovat posudek posudkové komise MPSV (dále jen „PK MPSV“ nebo „komise“) ze dne 4. 12. 2019 (dále jen „posudek“). Stěžovatel byl jednání PK MPSV přítomen. PK MPSV vycházela z kompletní zdravotní dokumentace praktického lékaře obsahující ortopedické nálezy ze dne 3. 10. 2017, 14. 8. 2018, 1. 7. 2017, neurologické nálezy ze dne 13. 8. 2018 a 30. 10. 2017 a zprávu praktického lékaře. Z vyšetření stěžovatele při jednání komise vyplývá, že stěžovatel zvládal chůzi bez poruchy, jeho muskulatura včetně horních končetin je dobře vyvinutá, ale byly konstatovány artrotické změny drobných kloubů ručních a stisk pravé ruky je lehce oslaben. V posudkovém hodnocení PK MPSV uvedla, že k datu vydání napadeného rozhodnutí bylo u stěžovatele prokázáno artrotické postižení drobných kloubů rukou, zejm. vpravo. Nálezy ze dne 10. 11. 2016 a ze dne 1. 7. 2017 prokazují postupné zhoršování klinického stavu i přes doporučená léčebná opatření. Stabilizaci klinického stavu prokázal pak ortopedický nález ze dne 14. 8. 2018. Tento stav byl v podstatě identický s nálezem ze dne 3. 10. 2017 a dále při následných vyšetřeních zůstal prakticky neměnný. Tím byla podle názoru komise prokázána stabilizace klinického stavu ohledně dominantního zdravotního postižení. Ohledně vlivu funkčního postižení levé ruky po amputaci II. a III. prstu v dětství na pracovní schopnost stěžovatele zaujala PK MPSV názor, že nešlo o dominantní končetinu a nejednalo se o těžkou poruchu funkce, neboť nedošlo ke ztrátě palce ani pozbytí úchopové schopnosti ruky. Stěžovatel se dokázal na tento stav adaptovat a dále několik roků pracovat a zastávat i další manuální činnosti. PK MPSV dospěla k závěru, že dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav podmínilo u posuzovaného postižení

pokračování

kloubů obou rukou více vpravo, které je těžkého stupně. Tento stav byl jednoznačně prokazatelný jako již léčebně neovlivnitelný, a tedy s trvalým dopadem na pracovní schopnost posuzovaného, ortopedickým nálezem ze dne 3. 10. 2017. K předloženému nálezu MUDr. N. ze dne 25. 4. 2019 (tzn. až po vydání napadeného rozhodnutí) PK MPSV uvedla, že k posouzení invalidity je kompetentní jen posudkový lékař, přičemž invalidita u stěžovatele není podmíněna ztrátou II. a III. prstu nedominantní horní končetiny, neboť nezpůsobuje ztrátu úchopové schopnosti ruky. Invalidita je u posuzovaného podmíněna polyartrózou drobných kloubů rukou, která ovšem nebyla prokázána k datu 17. 1. 1970.

[5] Ohledně důvodnosti stěžovatelovy žaloby pak krajský soud v odůvodnění napadeného rozsudku předeslal, že správní rozhodnutí o nároku na invalidní důchod je závislé především na odborném lékařském posouzení. Zdravotní stav a pracovní schopnost občanů pro účely přezkumného řízení soudního ve věcech důchodového pojištění a pro účely odvolacího řízení správního (tzn. námitkového řízení) posuzuje ministerstvo práce a sociálních věcí, pokud napadené rozhodnutí bylo vydáno na základě posudku okresní správy sociálního zabezpečení; za tím účelem zřizuje jako své orgány posudkové komise. Při přezkumu takového rozhodnutí neposuzuje soud věcnou správnost posudku, neboť k tomu nemá potřebné odborné znalosti. Posudek posudkové komise MPSV soud hodnotí jako každý jiný důkaz podle zásad upravených v § 77 odst. 2 s. ř. s., avšak s ohledem na mimořádný význam v tomto řízení bývá tento posudek důkazem rozhodujícím v případech, kdy z hlediska své celistvosti a přesvědčivosti nevzbuzuje žádných pochyb a nejsou-li tu ani žádné jiné skutečnosti nebo důkazy, kterými by správnost posudku mohla být zpochybněna. Požadavek úplnosti a přesvědčivosti kladený na tyto posudky spočívá pak v tom, aby se komise vypořádala se všemi rozhodujícími skutečnostmi, především s těmi, které posuzovaný namítá, a aby své posudkové závěry náležitě odůvodnila. Dále krajský soud vyčetl materiální nároky kladené § 7 vyhlášky o posuzování invalidity na posudky PK MPSV.

[6] Krajský soud nepřisvědčil stěžovateli v tom, že mu ve správním řízení šlo o změnu data vzniku jeho invalidity, neboť stěžovatel podal žádost o změnu výše invalidního důchodu na předepsaném formuláři s uvedeným datem uplatnění nároku ke dni 8. 8. 2018 (datum podání žádosti). Teprve v námitkách proti prvostupňovému rozhodnutí uvedl, že žádá o přehodnocení data vzniku invalidity. Žalovaná na tuto změnu nemohla reagovat dříve než v napadeném rozhodnutí, a to v návaznosti na posudek lékařky žalované ze dne 17. 12. 2018. K vyžádanému posudku PK MPSV krajský soud uvedl, že netrpí žádnými formálními vadami, neboť komise zasedala v řádném složení a došlo rovněž k vyšetření stěžovatele při jednání komise. V posudkové argumentaci se PK MPSV zabývala jak otázkou rozhodujícího zdravotního postižení stěžovatele, za něž považuje onemocnění uvedené v kapitole XIII, oddílu A položce 1c přílohy k vyhlášce o posuzování invalidity, s mírou poklesu pracovní schopnosti ve výši 50 % (těžká artróza prstů horních končetin), tak otázkou data vzniku invalidity. Pokud stěžovatel namítal, že mu mělo být datum vzniku invalidity stanoveno již k datu úrazu na okružní pile, kdy přišel o dva prsty na ruce, pak k tomu PK MPSV uvedla přesvědčivou a celistvou argumentaci, která tomuto názoru nepřisvědčila. PK MPSV zcela potvrdila závěry posudku lékaře žalované z námitkového řízení i závěry lékaře OSSZ ve Znojmě, které vycházely z data vzniku invalidity ke dni 3. 10. 2017. PK MPSV výslovně odmítla, že by postižení z mládí

spočívající v amputaci dvou prstů ruky vedlo ke stěžovatelské invaliditě; ten se totiž na své postižení adaptoval a vykonával s ním po celou pracovní kariéru manuální profese.

[7] Krajský soud shledal uvedené závěry posudkové komise úplnými a přesvědčivými, přičemž PK MPSV se vyjádřila i k namítané lékařské zprávě MUDr. N. ze dne 25. 4. 2019, z níž stěžovatel dovozoval, že zranění levé ruky (amputace II. a III. prstu) způsobilo jeho invaliditu již od okamžiku vzniku tohoto zranění, tj. od 17. 1. 1970. Krajský soud k tomu podotknul, že předmětné tvrzení se nachází v části lékařské zprávy, která popisuje subjektivní názory pacienta, a nikoliv v části věnované již odborným závěrům jmenovaného lékaře. Ve shodě s názorem PK MPSV pak krajský soud konstatoval, že odborní lékaři nejsou oprávněni podávat posudkové hodnocení zdravotního stavu z hlediska splnění či nesplnění podmínek invalidity či kvantifikace míry poklesu pracovní schopnosti. Pokud pak stěžovatel tvrdil, že mu v roce 2017 posudkový lékař OSSZ ve Znojmě sdělil, že má mít invaliditu již s ohledem na amputované prsty na ruce, neodpovídá to obsahu prvního zjišťovacího posudku OSSZ Znojmo ze dne 25. 1. 2018, který považoval za určující příčinu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu polyartrózu drobných kloubů ruky kvalifikovanou podle kapitoly XIII, oddílu A, položky 1c přílohy k vyhlášce o posuzování invalidity. V mezichase jednotlivých posouzení tedy podle zjištění krajského soudu nedošlo k žádné změně názoru posudkových lékařů na rozhodující příčinu stěžovatelova dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu. Z uvedených důvodů krajský soud shledal žalobu nedůvodnou.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalované

[8] Stěžovatel označil v kasační stížnosti důvody uvedené v § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. V obecné rovině tudíž namítá nesprávné posouzení právní otázky krajským soudem v předcházejícím řízení, a že při zjišťování skutkové podstaty, ze které vycházel správní orgán a následně i krajský soud, byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to ovlivnilo zákonnost vydaného rozhodnutí.

[9] Konkrétně stěžovatel v kasační stížnosti namítl, že o přiznání invalidního důchodu požádal až 4. 12. 2017, přičemž částečný invalidní důchod mu byl přiznán od 3. 10. 2017, tj. dva měsíce zpětně. Postup žalované byl nesprávný, neboť stěžovatelova invalidita nastala již dne 17. 1. 1970, kdy stěžovatel utrpěl při práci s okružní pilou úraz vedoucí k amputaci II. a III. prstu (nedominantní) levé ruky nad bázi základního článku II. prstu. Vznik invalidity měl tedy být datován již k tomuto dni.

[10] Stěžovatel se neztotožňuje se závěry posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí (PK MPSV) ze dne 4. 12. 2019, č. j. 2019-1626-BR. Namítá, že v roce 2017 navštívil posudkového lékaře OSSZ ve Znojmě, ukázal mu následky poranění levé ruky, načež tento lékař stěžovateli sdělil, že jeho zdravotní postižení je takového charakteru, že samo toto poranění je důvodem pro přiznání invalidního důchodu v II. stupni. Závěry PK MPSV jsou pro stěžovatele překvapivé, a to zejména v části, kdy je tvrzeno, že poranění levé ruky nemělo za následek ztrátu úchopové schopnosti. Stěžovatel namítá, že po zranění nebyl schopen levou ruku používat, přičemž až po uplynutí přibližně jednoho roku od zranění se tomu naučil. Nemohl ji však používat plnohodnotným způsobem, ale pouze k určitému přidržení předmětu, a mohl tak vykonávat pouze lehké práce. V době úrazu bylo stěžovateli 14 let, čímž bylo následně ztíženo jeho pracovní uplatnění. Vyučil se

pokračování

zámečnickem, ale ani tak nemohl dosahovat pracovních výkonů jako jiní absolventi tohoto oboru.

[11] Žalované pak stěžovatel vytýká, že se vůbec nezabývala otázkou dřívějšího data vzniku jeho invalidity, nýbrž se spokojila pouze s konstatováním, že není možné určit dřívější datum vzniku invalidity. Učinila neodůvodněný závěr, že je pouze subjektivním pocitem stěžovatele, že jeho invalidita vznikla ještě před 3. 10. 2017. Pokud stěžovatel požadoval přezkoumání data vzniku invalidity, měla se žalovaná tímto požadavkem zabývat, což ale neučinila. Stěžovatel trvá na tom, že jeho invalidita vznikla již úrazem při práci s okružní pilou dne 17. 1. 1970. Krajskému soudu pak stěžovatel vytýká, že namítané pochybení žalované nenapravit. Rovněž spatřuje stěžovatel pochybení krajského soudu v tom, že odmítl provést dokazování revizním posudkem, případně zadat vypracování posudku z oboru zdravotnictví, specializace „ortopedie“.

[12] Žalovaná se ke kasační stížnosti vyjádřila podáním ze dne 17. 8. 2020. Předslala, že při posuzování invalidity a nároku na invalidní důchod platí, že rozhodnutí správního orgánu o nároku na invalidní důchod je závislé zejména na odborném lékařském posouzení. Pro účely přezkumného řízení soudního ve věcech důchodového pojištění zdravotní stav a pracovní schopnost občanů posuzuje Ministerstvo práce a sociálních věcí; za tím účelem zřizuje jako své orgány posudkové komise. Co do náležitostí posudku předestřela žalovaná obsah § 7 vyhlášky o posuzování invalidity. Žalovaná konstatovala, že stanovení data vzniku či zániku invalidity, stejně jako posouzení míry poklesu pracovní schopnosti, je otázkou odbornou a soud si o ní nemůže učinit úsudek sám, nýbrž pro takový účel vyžádá posudek PK MSPV; to považuje rovněž za souladné s judikaturou Nejvyššího správního soudu, podle níž je správní rozhodnutí o nároku na invalidní důchod závislé především na odborném lékařském posouzení a při přezkumu takového rozhodnutí soud neposuzuje věcnou správnost posudku, neboť k tomu nemá potřebné odborné znalosti (v čemž žalovaná odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 7. 2010, č. j. 3 Ads 45/2010 – 97, a ze dne 23. 8. 2017, č. j. 2 Ads 100/2017 – 31). Posudkový závěr PK MPSV je pro správní soud při přezkumu správního rozhodnutí závazný.

[13] Žalovaná má za to, že v nyní posuzované věci byl objektivně zjištěn, posouzen a vyhodnocen stěžovatelův zdravotní stav. PK MPSV dospěla ke stejnému závěru jako žalovaná v žalobou napadeném rozhodnutí, tj. že stěžovatel je invalidní pro invaliditu druhého stupně od 3. 10. 2017 s tím, že šlo o pokles pracovní schopnosti z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu nejméně o 50 %, ale nedosahoval více než 69 %. Komise v posudku současně uvedla, že invalidita stěžovatele není podmíněna ztrátou II. a III. prstu levé ruky, neboť nezpůsobuje ztrátu úchopové schopnosti ruky. Naopak, příčina stěžovatelovy invalidity spočívá v nález polyartrózy drobných kloubů rukou, která nebyla 17. 1. 1970 prokázána. Nebylo tedy prokázáno, že by stěžovatel byl invalidní od 17. 1. 1970, kdy utrpěl zranění levé ruky vedoucí k amputaci specifikovaných dvou prstů, ani že by byl invalidní ve III. stupni invalidity. S napadeným rozsudkem se žalovaná plně ztotožňuje, přičemž podotkla, že subjektivní úvahy a vlastní vyhodnocení zdravotního stavu nejsou důvodem k uznání invalidity nebo ke změně data jejího vzniku, neboť tato musí být objektivně zjištěna.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[14] Kasační stížnost je přípustná a projednatelná.

[15] Kasační stížnost není důvodná.

[16] Nejvyšší správní soud předně konstatuje, že napadený rozsudek netrpí některou z vad, k nimž je soud povinen přihlédnout i nad rámec uplatněných důvodů kasační stížnosti [srov. § 109 odst. 4 s. ř. s., resp. § 103 odst. 1 písm. c) a d) téhož zákona].

[17] Stěžejní námitkou v této věci je, že stěžovatelova invalidita měla být stanovena již k datu 17. 1. 1970, kdy v důsledku úrazu při práci s okružní pilou došlo k amputaci II. a III. prstu nedominantní (levé) ruky. Nejvyšší správní soud se ztotožňuje s posouzením této námítky krajským soudem, tj. jako nedůvodné. V prvé řadě je nesporným faktem, že správní řízení bylo zahájeno na základě stěžovatelovy žádosti, která se ovšem týkala změny výše invalidního důchodu z důvodu zhoršení zdravotního stavu podle § 41 odst. 3 ZDP; stěžovatel nežádal stanovení doby vzniku invalidity ke dni 17. 1. 1970, resp. vůbec nevyjadřoval svůj názor na stanovení data vzniku invalidity. Za takové situace hodnotí Nejvyšší správní soud jako postačující, že se žalovaná v rozhodnutí o námitkách vyjádřila ke stanovenému dni vzniku invalidity tak, že jelikož je rozhodující příčinou poklesu pracovní schopnosti stěžovatele polyartróza obou rukou (a nikoli ztráta II. a III. prstu nedominantní ruky v důsledku úrazu nastalého před téměř padesáti lety), kterážto ovšem byla kvalifikovaně zjištěna až z posudkově relevantního ortopedického vyšetření ze dne 3. 10. 2017, může být datum vzniku invalidity stanoveno nejdříve ke dni uskutečnění tohoto vyšetření.

[18] Pokud stěžovatel sporuje odborné závěry krajským soudem opatřeného posudku PK MPSV, nečiní tak, podle názoru Nejvyššího správního soudu, důvodně. Krajský soud nanejvýš přesvědčivým způsobem popsal své hodnocení předmětného posudku, se kterým se může Nejvyšší správní soud pouze ztotožnit. Stěžovatelovu námitku, že mu v roce 2017 posudkový lékař OSSZ Znojmo sdělil, že invalidita vznikla již amputací prstů, přesvědčivě a především z hlediska kompetenčního vyvrací jak posudek PS MPSV, tak posudek OSSZ Znojmo ze dne 25. 1. 2018.

[19] Nejvyšší správní soud samozřejmě nemíní tvrdit, že ztráta II. a III. prstu levé ruky (byť tato není u stěžovatele dominantní) nepředstavuje citelné postižení, avšak pro posuzovanou věc je podstatné jen to, zda je současně i příčinou vzniku invalidity ve smyslu dotčených zákonných ustanovení (především § 39 ZDP), tj. dlouhodobého nepříznivého zdravotního stavu, v jehož důsledku nastal pokles pracovní schopnosti v míře rozhodné pro jednotlivé stupně invalidity. Posudek PK MPSV přitom přesvědčivým způsobem popisuje, že se stěžovatel (očividně) následkům svého zranění při práci s okružní pilou přizpůsobil (stěžovatel sám připouští, že se tak stalo přibližně po jednom roce od utrpění zranění), a že tedy toto zranění nevedlo ke kvalifikovanému poklesu jeho pracovní schopnosti. K tomu došlo až v souvislosti s nevratnou a neléčitelnou polyartrózou drobných kostí obou rukou, která však nebyla zjištěna posudkovým lékařem dříve než 3. 10. 2017. Nejvyšší správní soud za těchto okolností nemá žádný důvod zpochybňovat odborné závěry orgánu, který byl zákonem určen k odbornému posuzování zdravotního stavu a pracovní schopnosti občanů pro účely přezkumného řízení soudního ve věcech důchodového pojištění (srov. § 4 odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, v rozhodném znění). To tím spíše, že se závěry předmětného

pokračování

posudku nejeví *prima facie* být nesmyslnými, neúplnými nebo vnitřně rozpornými. Nejvyšší správní soud již ve svém rozsudku ze dne 15. 5. 2013, č. j. 6 Ads 11/2013 – 20, uvedl, že „[s]právní soud sám zdravotní stav žadatele o invalidní důchod nepřezkoumává. Nejsou-li namítány jiné vady řízení, správní soud v řízení o správní žalobě proti rozhodnutí orgánů sociálního zabezpečení ve věci invalidity a změny jejího stupně, resp. v řízení o kasační stížnosti proti rozhodnutí krajského soudu, ověřuje pouze to, zda posudek příslušné posudkové komise, o němž se opírá správní rozhodnutí, je úplný a přesvědčivý (test úplnosti, přesvědčivosti a správnosti posudku), případně – namítal-li to žalobce – zda byla příslušná posudková komise řádně obsazena (test řádného složení posudkové komise).“ Krajský soud se těmito hledisky v napadeném rozsudku řádně zabýval, jeho závěry přitom Nejvyšší správní soud shledává přezkoumatelnými a ztotožňuje se s nimi.

[20] Nejvyšší správní soud neshledal důvodnou ani námitku, že krajský soud neopatřil revizní posudek stěžovatelova zdravotního stavu, resp. nenechal vypracovat znalecký posudek z oboru „zdravotnictví“, specializace „ortopedie“. Jak již bylo naznačeno výše, posudek PK MPSV splňuje veškeré náležitosti, jež na něj klade § 7 vyhlášky o posuzování invalidity. Stěžovatel proti posudku nevznesl relevantní argumentaci, která by mu byla způsobilá konkurovat a mohla tak vyvolat potřebu opatření revizního posudku, resp. doplnění posudku.

IV. Závěr a náklady řízení

[21] Na základě výše uvedených úvah dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná. Nezbylo proto, než ji zamítnout podle § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s.

[22] O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud za přiměřeného užití (srov. § 120 s. ř. s.) § 60 odst. 1, 2 s. ř. s. Stěžovatel (žalobce) neměl ve věci procesní úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Jelikož jde ale o věc důchodového pojištění, nesvědčí právo na náhradu nákladů řízení ani procesně úspěšné žalované (§ 60 odst. 2 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. dubna 2021

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu